

griber en andens Ære, maa selvfølgelig bøde derfor, det er ganske klart, og jo mere letsindig det bliver gjort, des haardere bør vedkommende bøde; men jo mere Grund han har haft til det, jo mere der taler til hans Undskyldning, desto mindre bør Straffen ogsaa være. Men det, som jeg vilde fremhæve — og jeg kunde bilægge det med meget talende Eksempler, som jeg dog ikke vil drage frem, fordi de let kunde blive af ret personlig Art — var det, at den fri Proces, som Embedsmænd saa let faa, og deres øvrige Magtstilling meget ofte giver dem en saa stor Merindflydelse overfor Modparten, at denne omtrent skal dømmes, enten han har Ret eller Uret. Og her er det, at det forekommer mig, at Nævningeinstitutionen burde staa som et Værn for, at der paa dette Omraade ikke skete Uret. Man maa jo huske paa, at selv om man ikke kan godtgøre, at noget saadant finder Sted, saa har det, og vil det faa det Skin ude i den store Befolkning, at det er den ene Embedsmand, som ved slige Domme holder Haanden over den anden. De Klasser, som rammes af en saadan uretfærdig Dom, komme let til at se paa Sagen med en stor Mistillid, som ikke er gavnlig for det Forhold, som der egentlig burde være mellem de forskellige Samfundsklasser.

Angaaende Forholdet i § 894 er det jo ganske rigtigt, som den højtærede Minister fremsatte, at Talen kun er om et Forslag til Forlig. Den, der fremstiller sig, og indgaar paa Forliget, er jo sikker paa og ved jo, om han er skyldig, og han ved ogsaa, at han kan slippe for Ulejlighed og Tidsspilde med at møde i Retten. Men det, jeg vilde paapege, var, at den, der møder — enten det nu er en Tjenestekarl, der har glemt en Trækkevogn, eller det er en Kusk, med hvis Vogn der er noget galt, og der kan være mange andre lignende Bagateller —, kommer til at staa værgeløs overfor Politimesteren, idet han ved, eller dog som Regel ved, at naar han lader Sagen gaa til Dom, vil Bøden blive større, fordi det meget ofte er den samme Mand, der tilbyder ham den mindelige Afgørelse, og som siden hen dømmes ham. Det har man for Resten Erfaring for. Hvis den højtærede Minister læser noget fra Politiretten her i København, vil han se, at det er saaledes. Det er rigtignok ikke den Slags Lektüre, jeg bryder mig meget om, men det falder dog meget let i Øjnene, at naar en tiltalt nægter at afgøre en Sag i Mindelighed, bliver den Bøde, han faar ved Dom, i Regelen dobbelt saa

høj, som hvis han havde afgjort Sagen i Mindelighed. Ifølge § 894 staaer Politimesteren indenfor lukkede Døre med en saadan Synder, og han staaer der med den Autoritet, hans Stilling som Politimester giver ham, med den Magt overfor den anden, som følger af, at denne ved, at hvis han ikke bøjer sig for den mindelige Afgørelse, vil Straffen blive haardere. Det er dette System, hvor Offentligheden er fuldstændig udelukket, som det forekommer mig, der burde gøres noget ved, og det saa meget mere, som de Folk, der lide under dette System, navnlig ere Smaafolk. Ganske vist er det kun Bøder paa under 40 Kr., paa 12, 10, 4 eller 2 Kr.; men disse Par Kroner, det her drejer sig om, ere mange Gange for disse Folk meget, og det kan berøre dem meget pinligt at skulle af med dem. Derfor vil jeg henstille, at dette Spørgsmaal bliver taget under Overvejelse.

Justitsministeren (*Alberti*): Jeg vil dog gøre det ærede Medlem (Harald Jensen) opmærksom paa, at her i København holdes den offentlige Politiret offentlig og behandler offentlige Politisager for aabne Døre, og efter Lovforslaget er det netop Meningen, at det samme for Fremtiden skal være Tilfældet ogsaa udenfor København. Der vil saaledes ikke blive Tale om det, som det ærede Medlem mente, nemlig at vedkommende, som er sigtet for en Politiretsforseelse, staaer for lukkede Døre lige overfor Dommeren. Jeg tror ikke, vi kunne komme videre end til at lade Offentligheden faa fuldt Indblik i Sagen. Thi skulde vi følge det ærede Medlems Tankegang, vilde det blive til, at ogsaa i alle offentlige Politiretssager skulde der beskikkes en Defensor for den sigtede, hvad der vistnok vilde føre meget for vidt, baade i Henseende til Vidtløftighed i Sagens Behandling og i Henseende til Bekostning for det offentlige.

Hvad fri Proces angaar, som meddeles til Embedsmændene, naar disse ere blevne ærefornærmede, skulde jeg i og for sig tro, at det var ganske berettiget og ganske i sin Orden. Naar en Mand paa Grund af sin Embedsstilling bliver udsat for Ærefornærmelser, selv om disse ikke gaa lige løs paa hans Embedshandlinger, men dog fremkomme, fordi han indtager en bestemt Embedsstilling, forekommer det mig ganske i sin Orden og lige ud ad Landevejen, at der meddeles ham fri Proces.

Naar jeg rettede et bestemt Spørgs-